

Zondag 2 juli 2017, 13de zondag door het jaar
Eucharistieviering met zeezegening vanop het strand in Blankenberge.
Voorganger: deken Lieven Soetaert.
Homilie

Vrienden

Vanaf onze geboorte staat alles in het teken van een groeiproces en een zoektocht op de levensweg. Dat zoeken gebeurt nu eens gemakkelijk, dan weer moeilijk. Maar altijd in contact met de medemens, met de gemeenschap. Heel zijn leven door is de mens op weg. Dat op weg zijn, wordt op sommige momenten zelfs letterlijk ingevuld als 'op reis gaan'. Tijdens deze zomermaanden worden heel wat kilometers afgelegd, op zoek naar grensverleggende horizonten bij de verkenning van de wereld en van het leven. Vakantie heet dat. Vakantie is de periode bij uitstek om eens stil te staan bij die dingen die vanwege het jachtige leven tijdens het jaar, minder aandacht krijgen. Gastvrijheid, de omgeving, de ruimte waarin men zich bevindt, het gezelschap van anderen, wordt tijdens een vakantie zeer op prijs gesteld.

Zoiets moet de profeet Elisa, uit de eerste lezing, ervaren hebben bij zijn bezoek aan de vrouw in Sunem. De vrouw nodigde hem uit te komen eten. Voor de profeet is het een welgekomen hulp tijdens zijn reis. Hij krijgt er een kamer, een bed, een tafel, een stoel en een lamp. Hij krijgt er zomaar ruimte aangeboden.

Als dank doet Elisa de vrouw een belofte dat zij volgend jaar een zoon zal hebben. Deze belofte is zoveel meer dan een bos bloemen met een vriendelijk woordje erbij. Elisa geeft aan de vrouw om haar gastvrijheid en om de ruimte die zij maakt in huis een heel bijzonder geschenk: namelijk hoop op toekomst, uitzicht op leven.

In het evangelie zegt Jezus vandaag dat een mens af en toe tijd moet maken om lichaam en geest weer in evenwicht te brengen, niet wegdromend, maar realistisch. Wie met Jezus wil optrekken, gaat niet langs een romantisch uitgestippelde wandelroute. Sommige gebeurtenissen hebben een grote weerslag op het leven van mensen: bv een ongeneeslijke ziekte, het overlijden van een geliefde, het verlies van een job, spanningen in de woonomgeving. Maar tezelfdertijd hamert Jezus op de gastvrijheid, op ruimte die men elkaar aanbiedt. *'Wie u opneemt, neemt Mij op.'*

In het verlengde daarvan zegt Jezus nog: *'Wie een deugdzaam mens opneemt, omdat het een deugdzaam mens is... die krijgt het loon.'* Loon naar waarde dus. Maar die prijs kan onmenselijk hoog zijn. In zovele landen zijn mensen op de vlucht. Worden willekeurig van straat geplukt en belanden in de gevangenis, worden om het leven gebracht omwille van hun idealen. De grens van het fatsoen wordt dagelijks overschreden. De mensheid staat voor complexe problemen: duurzaamheid, klimaatcrisis, terreur, migratie. Een kind dat lijdt door de gruwel van de oorlog. Een kind dat verdrinkt in de Middellandse Zee. Er zijn weinig dingen die ons zo sterk op de proef stellen.

Is de tijd niet aangebroken om dat nobele idee uit te dragen dat in Gods ogen alle mensen gelijk zijn, alle mensen vrij zijn, alle mensen de ruimte moeten krijgen om het geluk dat hun toekomst, na te streven? Een samenleving waar verdriet, pijn en teleurstelling gedeeld kunnen worden, is een volwaardiger samenleving dan wanneer alleen succes geëtaleerd mag worden. De mens is niet louter een succesformule.

Politici, kerkelijke gezagsdragers dienen erover te waken dat mensen de moed, het geloof in verandering, de hoop op vrede, en bovenal de liefde nooit opgeven.

Toon Hermans schrijft het zo: *'Als de liefde niet bestond, zou het strand de zee verlaten. Als de liefde niet bestond, hebben ze met elkaar niets meer te bepraten.'*

Vrienden, hier op het strand, in de huiskamer, of waar dan ook, laat de liefde de drijfveer zijn in uw leven en laat nooit toe dat het strand de zee zou verlaten. Amen.